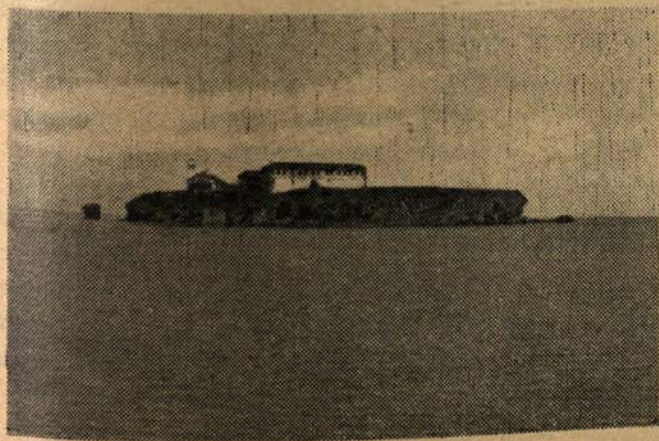

се обърнахъ на лице, че като замѣтахъ ржце „гемиджийски“, и самъ не усѣтихъ, какъ се озовахъ далечъ срѣдъ морето.

Но трѣбва да си призная, отначало, преди да нагазя водитѣ, нѣщо се побояхъ. Че море ли е това тукъ? Има повече водорасли, отколкото вода! Ще ти омотаятъ краката и хайде на дъното... Пъкъ и брѣгътъ не е като брѣгъ: нѣма пѣсьци, а навредъ е сякашъ нѣкакво засѣхнало тресавище, като че ли е

Островъ св. Анастасия — срещу Бургасъ

брѣгъ на блато. (Който познава сегашния Бургасъ, ще каже, че измислямъ. Пъкъ то — така си бѣше тогава: най-калното мѣсто на Бургасъ бѣ около пристанището. А тамъ се и кжпѣха хората — събличаха се край житнитѣ хамбари. Пъкъ тѣ, хамбаритѣ, бѣха безброй и всички стояха издигнати на колове, защото подъ тѣхъ бѣше страшенъ батакъ. Дали морскитѣ вълни проникваха тукъ или порои